

A nemzetközi takarékosági nap keletkezése, fogalma és jelentősége. A Milanói Nemzetközi Takarékosági Intézet megalakulása alkalmából az 1924. év október havában Milanóban megtartott takarékosági kongresszuson Filippo Ravizza a kongresszus megszervezője és a propaganda bizottság előadója azt a javaslatot tette, hogy mint ahogy Spanyolországban már minden évben, úgy a jövőben az egész világon takarékosági napot tartsanak. Azon kívánságnak adott kifejezést, hogy nemzetközi takarékosági napnak az egész világon az október 31-ét válasszák, tekintettel arra, hogy ezen a napon ért véget az első takarékosági kongresszus 1924-ben, melynek emléke is megörökíttetne ezáltal. A kongresszus nagy lelkesedéssel fogadta el a javaslatot és fogadta el X. 31-ét mint nemzetközi takarékosági napot.

Igy keletkezett a nemzetközi takarékosági nap, melyet azóta, mondhatni, az egész világon megtartanak. Azonban annak fogalma tévesen él a köztudatban, mert nem erre a napra összpontosítják az egyes államokban a propagandát és a propaganda nemcsak az ezen a napon való takarékoságot hirdeti. A takarékosági nap továbbá nem ünnepnap, nem is tisztán jubileuma és emléke az első takarékosági kongresszusnak. A nemzetközi takarékosági nap egész más megfontolások alapján keletkezett.

A takarékosági propagandának minden államban állandónak kell lennie és a pénzüzeteknek hivatásához tartozik a takarékoságra való nevelés a takarékosági szellem terjesztése. Ebből következik, hogy a propagandát erre a napra összpontosítani nem lehetett. A takarékosági napon kifejtett propaganda csupán beszámoló az évközi propagandáról és annak hatásáról, továbbá dokumentálása a takarékoság fontosságának és csak mint ilyen egyuttal takarékosági propaganda eszköz. Teljesen téves természetesen az a felfogás is, mintha a propaganda odairányulna, hogy a takarékosági napon kell takarékoskodni. Ellenkezőleg a takarékoságnak csak akkor van jelentősége, ha az rendszeresen, állandóan és kitartással történik. A propagandának egyik főfeladata, hogy a rendszeres és állandó jellegű takarékoságra rámutasson.

A takarékosági nap továbbá nem ünnepnap, nem pihenő nap, hanem a munka napja, mely annak hirdetésére hivatott, hogy mindenki a takarékoság fogalmában rejlő eszmétől áthatva gyakorolja azt saját munkakörében és háztartásában, annak elveit kövesse és hirdesse, terjessze a takarékosági szellemet saját hatáskörében is.

A takarékosági nap mint propaganda eszköznek céljai gazdasági jelentőségűek, de jelentőségének súlypontja abban van, hogy symboluma a takarékoság munkájának, symbolu-

ma a takarékoság ideáljainak. A takarékoság ideális jelentőségét, akarja kifejezésre juttatni és ezáltal a takarékoság ideális célkitűzéseit megértetni és ébrentartani. A takarékoság ideális célkitűzései úgy kulturális mint szociális jelentőséggel bírnak, amire nem lehet eléggé rámutatni akkor, amidőn sajnos igen sokan igényeiken felül élnek és a takarékoságot semmiféle vonatkozásban sem követik. A takarékoság kötelesség, hogyha ezen eszményi szempontokat helyezzük előtérbe, mert nemcsak az egyéni gazdasági célok elérésére szolgál, hanem ahhoz az egész állam gazdasági érdeke fűződik. Csak abban az államban lehet fejlődés, úgy gazdasági, mint szociális és kulturális irányban, amelyben mindenki, a kormány, közület és egyén át van hatva a takarékoság jelentőségétől, ahol minden egyes állampolgár takarékosan él és ahol az ifjúság takarékos szellemben neveltetik.

A takarékoság termeli azokat a belső tőkéket, melyek nélkül egy állam sem tudja a jólétet és a kulturális fejlődést állampolgárai részére biztosítani.

Az az állam, mely takarékosági napot tart, egyuttal dokumentálja az akarást ezen nagy célok elérésére.

Jármay Pál

A német produktív munkanélküli-segélyezés kézikönyve. W. Scholtz und E. Herrstadt: Handbuch der wertschaffenden Arbeitslosenfürsorge. Berlin. Grüner-Verlag, 1929. A munkanélküliség esetére, szóló biztosítás intézményének megítélése pártállás, osztályhelyzet, tudományos meggyőződés szerint különböző, azonban a probléma radikális megoldását ma már senki sem reméli általa és bármennyire is értékeljük szociális jelentőségét, nem zárkozhatunk el annak a felismerése elől, hogy távolabbi gazdasági kihatásáik nem minden tekintetben kedvezőek. E felismerés nyomán a szociális biztosítás ez ágát már bevezetett államok már hosszabb idő óta törekszenek arra, hogy a munkanélküliek szorosán értelmezett segélyezése terheit munkaalkalmak teremtése, gazdasági értékek termelése által csökkentésék. Az itt ismertetett mű az erre irányuló német törvényes rendszabályoknak bőven kommentált, áttekinthetően csoportosított kompendiuma.

E törvényes rendelkezések alapja a munkaközvetítésről és a munkanélküliség esetére való biztosításról szóló 1927. július 16-i birodalmi törvény 139. §-a, amely — kellő előfeltételek fennforgásánál — a munkahivatalokat felhatalmazza, hogy a munkaközvetítés és munkanélküli biztosítás birodalmi intézetének terhére a munkanélküliség csökkentésére alkalmas (munkaalkalom-többletet teremtő) rendszabályok céljára kölcsönt vagy hozzájárulást folyósítsanak, feltéve, hogy